

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

BŘEZEN 2004 *** ROČNÍK V.*** ČÍSLO 3

Citát inspirující:

... například počet posluchačů na besedách. Pokud na tebe přijde více než pět lidí, je to pořád ještě dobré. Při menším počtu se musíš nad sebou zamyslet.

Eduard Světlík - Jak zkrotit Pegasa

S J. V. Sládkem ...

A dokud slunce z nebe neservali,
my na bojišti prvním jara vanem
jak podupaná tráva možná vstanem,
zkusíme najít, čeho jsme se vzdali,
že pláč bychom smíchem vystřídali,
a možná dýchat nepřestanem,
ale tady už zřejmě nezůstanem.

Martin Žantovský

POVĚDOMOST O NEVĚDOMÍ

Před časem jsem viděl reklamu na předplatné jedněch celostátních novin. Na tom by nebylo nic zvláštního, ale jedna věc mě zaujala. Říkalo se v ní, že řada mladých lidí ví, s kým momentálně žije Karel Gott, s kým čeká dítě nějaká filmová či popová hvězda, zda si dala zvětšit poprsí jiná pohasínající hvězda, či proč právě teď po rozchodu s nějakou Miss prožívá hokejová hvězda těžké období a dává čím dál méně gólů. Tohle všechno vědí z různých těch barevných časopisů na jedno brdo, souhrnně se jim říká bulvár, ať již více či méně oprávněně. Ale mnohem méně lidí ví, proč se slaví 28.října státní svátek. Bohužel ona reklama měla pravdu. Kdyby totiž lidé, a to nejen ti mladí, četli více seriózní noviny, možná, že by v nejrůznějších anketách neoznaly perly typu : "Eduard Beneš? ... nějaký fotbalista!?" nebo "21.srpen 1968? ... to byl konec té války!?"

Tak co tomu říkáte? Nepřispívá k tomuto obrazu taky škola? Víte, nikdy jsem nebyl příznivcem oněch maturitních otázek a la gramofonová deska: "Narodil se v chudé rodině vysloužilého vojáka, měl deset sourozenců a jako nejmladší z nich musel" Kolik jsme si z onoho "biflování" zapamatovali? Místo toho, abychom si přečetli nějakou knihu onoho autora a sami si udělali obrázek o jeho tvorbě. Přiznám se bez mučení, že ani já jsem nebyl takový čtenář, abych skutečně přečetl od každého autora něco. Nechci to ani po těch současných studentech, ale přece jenom si myslím, že alespoň určité znalosti by maturantům nezaškodili.

V nějaké statistice jsem si přečetl, že se zvyšuje počet lidí se středním, středním odborným či dokonce vysokoškolským vzděláním. Což je jistě v pořádku, ale ... kde jsou potom všichni tito lidé, když se pořádají různé ankety na ulicích ve stylu Nikdo nejsme dokonalý. Já vím, že k životu člověk nepotřebuje vědět, kdy se narodil Alois Jirásek, ale třeba taková kniha Josefa Hiršala Vínek vzpomínek nejen říká o autorově mládí, ale plně dokresluje události na poli kultury ve 40. letech 20. století se všemi dobovými souvislostmi. Možná, že kdyby třeba právě tuto knihu četli maturanti, nemuseli by váhat nad otázkou: Kdo to byl Eduard Beneš a kdy skončila 2.světová válka? V jedné rozhlasové soutěži jsem slyšel další perlu. Na dotaz moderátora: Kdo v literárním díle poprvé použil slovo robot?, zeptala se jedna mladá dáma: "A máte možnosti?"

Takže i v tomto smyslu má literatura svoje důležité a nezastupitelné místo, nejen literatura faktu. Vždyť se přeci již kdysi dávno říkalo: Kniha poradí, potěší, ale i poučí! A kontrolní otázka na závěr: Kolik knih jsme v roce 2003 přečetli vy, LISáci?

Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LISU

dne: 11. 2. 2004 od 17 hodin, místo: Městská knihovna Jičín

přítomni: Benešová, Eberlová, Franc, Herbrych, Jebavá, Procházka, Veselý, Zeman, Zlatníková, Žantovský omluveni: Beranová, Ciler, Zákoutská

1. Šrámkova Sobotka

- kritizováno omezení soutěže do 35. roku věku účastníka, Procházka v této souvislosti kontaktovat SAK Impuls HK, kde mu to vysvětlili vysokou kvantitou a nízkou kvalitou děl; od knihovnice ze Sobotky se pak dověděl, že práce nás, starců, stojí za hovno; členy LIS byla kritizována nízká organizační úroveň poslední ŠS atd.

- doporučuje se apelovat na organizátory, aby omezení bylo zrušeno

2. Nepostradatelné informace

- Procházka informoval, že z Martina je ohlášeno sedm účastníků na Č-S setkání

- Procházka pozval na Jivínského Štefana: 25. 2. 2004, 17 hodin, Železnice

- Procházka informoval, že se na knižním veletrhu v Praze seznámil s děvčaty, která bojují za osvobození Čečenska

3. Soutěž Literární Vysočina

- příspěvky lze zasílat do 20. 3. 2004 na MÚ Chotěboř

4. Almanach z Č-S setkání

- Procházka informoval o jeho organizačním zabezpečení: vytiskne RK TISK, lepená vazba, černobílá obálka, 80 stran, 500 výtisků = 15 tis. Kč bez DPH (30 Kč kus), případná barevná obálka znamená 2 tis. Kč navíc

- do konce dubna dodejte příspěvky do almanachu Žantovskému, nejlépe v elektronické podobě e-mailem na adresu zantovsky@poeta.cz, případně na disketě nebo CD, ale lze i na papíře (vše do redakce Nových Novin, případně Benešové do knihovny)

- příspěvek do almanachu znamená max. rozsah A4 včetně stručného pokecu o autorovi

5. KALMANACH

- Franc představil KALMANACH (Liberec), objednávky u France (á 100 Kč)

6. Výlet

- Ciler nabízí společný literární výlet, Nová Říše na Moravě, v případě zájmu kontaktujte Cilera

7. Korespondenční členství

- Novotná písemně oznámila svůj záměr vést korespondenční členství v LIS

8. Členské příspěvky

- schválen členský příspěvek na rok 2004 ve výši 100 Kč na osobu (v případě korespondenčního členství nebylo k otázce členských příspěvků přijato jednoznačné usnesení)

9. Karl Kraus

- mezinárodní konference v jičínském zámku o díle Karla Krause 21.-23. 4. 2004 (souvlosti vyhotoviteli zápisu unikají; podrobnosti u Procházky)

10. Řechečská slepice

- Franc oznámil, že vyhlášení výsledků s doprovodným programem proběhne v sobotu 3. 4. 2004 od 13.30 hodin v Městské knihovně Jičín

11. Autorské čtení

- Herbrych

12. Následující schůzky LIS

- příští schůzka bude 17. 3. 2004, 17 hodin, Městská knihovna Jičín
- termíny dalších schůzek předběžně stanoveny na 14. 4. 2004 a 19. 5. 2004
Konec schůzky byl v 19.30 hodin. Zapsal: Žantovský

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ : MÁJ – MĚSÍC POESIE 2004

Krajská vědecká knihovna v Liberci – Knihovna pro děti a mládež vyhláší XII. ročník literární soutěže Máj – měsíc poesie. V rámci této soutěže bude vyhlášen i nejtípnější rým. Klání je určeno mladým autorům ze všech koutů naší republiky a bude hodnoceno ve věkových kategoriích: 6 až 9 let, 10 až 14 let, 15 až 19 let, 20 až 25 let. Lze zaslat 3 – 5 básní psaných na stroji nebo počítači po jedné straně papíru A4, ve čtyřech vyhotoveních. Soutěž je anonymní, práce nepodepisujte, přiložte volný list papíru, na něm uveďte názvy a počet přihlášených prací, jméno autora, datum narození, adresu bydliště, adresu školy (u autorů do 19 let), telefon a e-mail. Uzávěrka je 4. dubna 2004. Adresa: Krajská vědecká knihovna v Liberci, Rumjancevova 1, 460 53 Liberec 1; tel.: 482 412 360, (Petra Ciháčková). Obálku označte heslem “Máj”. Pořadatelé si vyhrazují právo vítězné práce publikovat bez nároku autorů na honorář. Výsledky soutěže budou vyhlášeny v úterý 22. června 2004 před radnicí města Liberce v rámci tradičního odpoledne tvořivých dětí s názvem Aby ze světa nevymizela radost. Soutěžní příspěvky zasílejte na: Krajská vědecká knihovna v Liberci, Rumjancevova 1, 460 53 Liberec 1

Václav (podle www.neraweb.cz, kde jsou k dispozici propozice dalších soutěží)

VEČER „JAPONSKÝCH HAIKU A ČESKÝCH NEHAIKU“

V sobotu 14. února na Praze 2 v jedné zapadlé čajovně U Božího mlýna, utopené pod úrovní chodníku, se konal večer s názvem „Japonské haiku a české nehaiku“. Nápad této u nás v republice ojedinělé akce vznikl na Poetickém večeru ve Vrchlabí, tuším bylo to v říjnu minulého roku, kde jsme o tom živě diskutovali s členy Aktivní literární skupiny působící při literárním serveru www.blueworld.cz, kteří večer ve Vrchlabí pořádali. Nápad uspořádat večer s haiku (druh japonské poezie s počátky v 16.stol.) se v průběhu příprav rozšířil nejen o soutěž haiku, ale také o další zajímavosti z japonské kultury. Za LIS při MK v Jičíně jsem se na akci podílela jako porotce soutěže a spoluvůrce sborníku soutěžních prací.

Program večera byl nápaditý, tříhodinový s jednou přestávkou. Po krátkém úvodu přišlo divadlo s ukázkou původní hry Ohacu no saigo (Konec Ohacu) v podání příležitostného spolku Idžin kabuki (Kabuki cizinců) v původním znění bez titulků, takže diváci poněkud zrozpačitěli, jelikož tomu nikdo nerozuměl. Nicméně představení bylo velmi působivé, především pak jedna z hlavních mužských postav, kterou ztvárnil muž velmi statné postavy, zaplňující téměř všechny prostor malého jevištěátka. Když v jedné pasáži tasil meč, byly jsme málem o hlavu kratší. Další průběh večera byl již v klidnějším japonském duchu. Střídala se autorská čtení haiku s hraním na japonské flétny šakuhači. Hráli J. Kubíček a Petr Ogurek. Uměli to výborně. Chyběla akustika. Zavřel-li člověk oči, viděl krásné japonské údolí, kde na jeho jedné straně zní šakuhači, tón se rozlévá údolím a jako ozvěnou z druhého konce či břehu údolí mu vychází vstříc druhá šakuhači, až se obě shledávají v malebném duetu. Bohužel ve stísněné čajovně se tóny nedokázaly dobře rozeznít.

Patronkou večera a hlavní porotkyní soutěže byla paní docentka Zdeňka Švarcová z Ústavu Dálného východu při FFUK, která dokázala velmi poutavě se zaujetím sobě vlastním vyprávět nejen o historii haiku, ale například se pozastavila i nad otázkou, proč až v dnešní době se dostalo haiku na přední příčky zájmu mladých umělců. Rozebrala a zhodnotila také některé soutěžní příspěvky. V průběhu večera si ochotně povídala o haiku s každým zájemcem. Jako hudební předěly z úplně jiného soudku zazněla autorská tvorba Honzy Veselého a Tomáše – neobvyklé spojení el. kytary a indiánských bubínků s humornými miniaturami.

V průběhu večera zazněla také recitace haiku v podání talentovaného mladíka Honzy Veselého z díla japonského klasika K. Issy Můj nový rok. Což byla premiéra knihy, kterou přeložila doc. Zdeňka Švarcová a jež vyjde na českém trhu v následujících měsících.

Na závěr programu byly předány ceny vítězům soutěže. Hlavní cenou byl čawan zhotovený Tomášem Nepivodou podle vítězné haiku a dřevěná schránka na čawan na níž Petr Geisler napsal japonskou kaligrafii vítěznou haiku. Co si může autor haiku více přát, než překlad svých veršů a jejich zvěčnění?

Dále bylo možné během večera shlédnout prodejní výstavu japonské čajové keramiky a japonské kaligrafie vyrobené z rukou právě Tomáše Nepivody a Petra Geislera.

Milá byla účast redaktorky Českého rozhlasu, kterou atmosféra a zájem zúčastněných natolik strhly, že natáčela celý program a živě se zajímala, o čem že vlastně to haiku je a co máme v plánu pořádat dál. Reportáž byla odvysílána na ČR Vltavě, FM 105 dne 20.2.04 v 15.30 hod v pořadu Spektrum.

V půl jedenácté jsme začali balit rekvizity, uklízet, z 50 ks dovezených sborníků nezbyl ani jeden. Všichni pořadatelé jsme byli plni zážitků, dojmů, tvůrčí energie – někoho napadlo, že bychom se mohli projít noční Prahou. Další bezmála 3 hodiny jsme tedy brouzdali ulicemi Malé Strany, večereli na Karlově Mostě, tlumeně hovořili na břehu šumící Vltavy, dohadovali se u Čertovky, aj., než nás zima s únavou zahnalý spát. Inu ještě není jaro.

Ve Vrchlabí vznikl nápad uspořádat večer s haiku, v Praze se zrodily hned dva nápady: večer sonetů nebo večer politické satyry. Uvidíme, kterému z nich dáme nejdříve vyrůst.

Další informace o činnosti i proběhlé akci ALS Blueworld najdete na www.blueworld.cz, sekce literární nástěnka. Eberlová Monika

P.S. na 10.místě se umístil nám známý Andrej Šeliga (doplnil Václav)

1. místo, autorka Nanthei

Magnolie
jediným květem
se bílá magnolie
dotýká deště

2. místo, autor David Mareš

Podzim je daní
Za vůni sakur v květu
Prázdnota v dlani

3. místo, autor Denis Krupp

Otáčím listy
vteřinu za vteřinou
padají další

Čestné uznání, Jiří Šebek

Hungry bookworms fret
Over dusty racks and specks—
The still-life of death.

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Faust umírá dvakrát - Roman Ráž

Roman Ráž je čtenářské obci známý autor řady románů, některé byly zdramatizovány (např. Narcisový dům). Patří mezi mé oblíbené autory, a tak jsem sáhnul tentokrát po knize Faust umírá dvakrát, která měla v roce 1967 premiéru v podobě rozhlasové hry. Až v roce 1969 měla vyjít jako román, ale z tzv. ideových důvodů k vydání došlo až o několik desetiletí později. Přesto si myslím, že je i dnes aktuální, neboť se zabývá vztahem jedince k moci, jeho ochoty sloužit mu, získávat z něj výhody, ale i strachem, kde začíná hranice, za kterou již nelze ustoupit.

Román je tvořen dvěma lidskými osudy, protínajícími se. Neúspěšný novinář vidí svou velkou šanci v setkání s postarším generálem, žijícím v Evropě, viz jeho : *Novinář doufá, že mu odhalení "bývalého" získá slávu, uznání a peníze, pro které je schopen udělat cokoliv.* Jejich setkání je vlastně retrospektivním ohlédnutím za jejich životy. Generál žije v ústraní, předstírá ztrátu paměti. Dříve jej najala politická skupina, aby se stal předákem hnutí, ve funkci má setrvat jen pět let. Podaří se mu oslovit masy nejprostších lidí ve své latinskoamerické zemi, stává se "bratrem Juanitem", ale jeho čas vypršel, následuje atentát, zázračně jej přežije, ale předstírá ztrátu paměti a je "uklizen" do Evropy, kde si hraje na bývalého generála. V určitém momentu váhá, zda by se přece jenom nemohl vrátit. Snad neprozradím příliš, když napíše, že román končí tragicky, ale myslím si, že to není nejdůležitější.

Mnohem cennější je celá řada postřehů, životních změn a postojů, kterými oba hlavní aktéři projdou. Tak například slova neúspěšného novináře: *"Jsem jen chudý a neúspěšný. Proto jsem i směšný. Kdybych byl bohatý, mohl bych být nemotorný, opilý, hloupý, surový, mohl bych být jakýkoli a nebyl bych směšný ani odporný. Takhle jsem pro všechny trapný."*

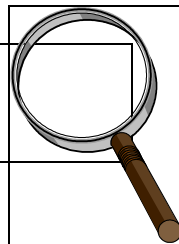
Nebo slova vedoucího redakce v novinách: *"U nás budete psát něco úplně jiného. Kdo, kdy, s kým, jak," zasmál se. "Prostě drby. Naprosté pitominy. Jen ty nás živí. A nevalně," dodal chmurně. "Prostě žádná intelektuálnost, žádná politika, žádná morálka. Povrchní plátek, to jsme my."*

A jak reaguje na svoje proměny generál: *"Může člověk v tomhle světě vůbec promluvit za sebe? Nemusí se vždy ztotožnit s těmi nejsilnějšími? Nepromluvil by opět jen a jen za ty druhé, mladé, kteří chtějí už po tolikáté měnit jejich zemi? Nestal by se jen starými ústy nových myšlenek, o jejichž významu a síle nic nevěděl? ...Po zádcích se chce zrada, po dobrodružném politikovi, dobrodružná politika. Po bratru Juanitovi nové sliby. Zřejmě opravdu nikdo nepřekročí svůj stín. Drží se člověka jako vina."*

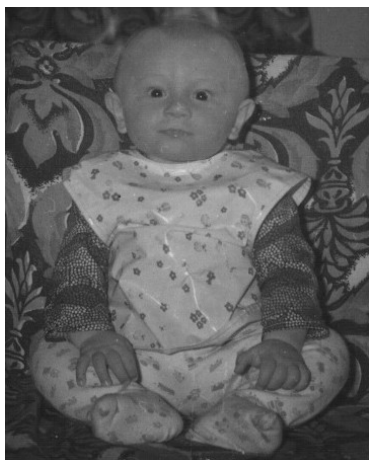
Rážův román určitě stojí za přečtení, je stále aktuální, tak trochu mi připomíná Mňackovu knihu Jak chutná moc. A rozhodně to není kniha povrchní, jen pro zábavu, očekává připraveného čtenáře, ochotného se zamýšlet nad osudy postav a jejich životních kroků.

Václav

LIS POD LUPOU aneb SEDM PÁDNÝCH (či pádových) OTÁZEK

Tentokrát s:
Martinem ŽANTOVSKÝM

1) Jaký jsi byl v dětství čtenář a co jsi četl?

Pravděpodobně to byly Čtyřlístky, což bylo v té době velmi atraktivní kreslené periodikum, vydávané vydavatelstvím Panorama, a také tomu odpovídala jeho pořizovací cena: tehdy celých 7 Kčs (v době, kdy Mateřídouška či Sluníčko stály kolem jedné koruny)! Pokud se dobře pamatuji, nikdy mě příliš neoslovovaly knihy s dobrodružnou tematikou, a tak jsem raději četl spíše ty civilnější; dodnes si vzpomínám např. na Kluci, holky a Stodůlky. Až budu mít čas, rád bych si to přečetl znovu. Těším se na důchod.

2) Kdy jsi poprvé zkusil napsat báseň či text a co to bylo?

Já se domnívám, že prvním tvůrčím výsledkem nebyl počín ani tak literární, jako spíše v oboru možná i příbuzném: třídní časopis na základní škole.

3) Jaké byly první literární úspěchy?

Prvním předpokladem literárního úspěchu bylo zvládnutí slabikáře v první třídě ZŠ (Táta dělá mámě Emu. Ó jé, ta se má... To je maso!).

4) Čeho bys chtěl v literatuře dosáhnout?

Chtěl bych se především stát starobním důchodcem, abych mohl brzy ráno vstávat, rozesílat o páté elektronickou poštu, nakupovat hnědou barvu v drogerii a poslat manželku do Anglie, zatímco sám se kochat pohledy z okna na hrající si předškolní děti, nejlépe druhého (případně třetího) pohlaví.

5) Máš jako čtenář a autor svoje literární vzory?

Pravděpodobně ne, i když člověk nikdy neví... (Viz předchozí odpověď...)

6) V kterou denní či roční dobu nejvíc píšeš a máš při psaní nějaký obvyklý rituál?

Píšu maximálně v noci, páč jednoduše jindy nemám čas. Páč už nemám čas ani v noci, nepíšu. Jediné, co zůstalo, je ten rituál: obětuji (nedokonavý tvar) na oltář svůj veškerý volný čas.

7) Představ si, že budeš jmenován ministrem kultury. Co bys udělal jako svůj první krok?

Pravděpodobně bych nejprve poděkoval tomu, kdo mě do té funkce dostal, páč to nemůže být samo sebou. To až jeden žasne, co jsou schopni někteří lidé udělat z lásky... No a pak..., mám pocit, že bych měl hodně kamarádů. Po sedmi letech návrat ODA do vlády, to je příjemné zjištění ...

P.S. Foto je ještě ze starého působiště, dnes už je Martin redaktorem jedněch okresních novin.

Z TVORBY MARTINA ŽANTOVSKÉHO

Snad obrovská temná oblaka

Snad obrovská temná oblaka
mezi našimi světy
zmizí stejně tak jako my
- s léty...

Jsme ozvěna...

Jsme ozvěna
slavné doby,
nezměrná
lobby;
pýcha,
ztvárněná
do podoby
ticha,
a zejména
zloby...

(Ať) uvyklí žít...

(Ať) uvyklí žít
v hazardu,
plané lásky
standardu;
(jsme) rozhodni(i)
výše investic
do bílých polí
šachovnic;
do bílých polí,
prázdných míst
a všeho,
čím si nejsem jist.
Kde jsme se vzali?
Těžko říct ...

Bojuji o klid...

Bojuji o klid
s tichem,
když dům nezní
tvým smíchem...

Když už nám štěstí...

Když už nám štěstí
neprší z nebe,
nejtěžší úkol:
neztratit sebe...

(V naší zemi)

Den po dni
já a ty
jsme zodpovědni

za ztráty (v naší zemi).

Poztráčení
v prostoru, čase,
nezlomení,
zdá se...

Čas, který kreslí

Čas, který kreslí
rýhy do dlaní,
naše obavy
zvolna zahání.

Ty jsi,
já jsem
a naše bytí
nemizí s časem...

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Martina Formanová – Skladatelka voňavého prádla

(Vydalo nakladatelství Petrov v r. 2002, vydání první, cena 159 Kč)

Hlavolam jejího života se začíná komplikovat v okamžiku, kdy se na jednom mejdanu v Brně seznámí s Karlem Gottem. Zamilovanost, kterou k němu cítí, znamená, že během dalších deseti let uvízne v pavučině jakéhosi vztahu -nevztahu s tímto podivuhodným umělcem. V marné, živočišné touze po naplnění svých citů, zkouší vybřednout ze své závislosti na Karlovi, již ve skrytu srdce stále považuje za lásku, která by měla vyvrcholit manželstvím, do něhož se ovšem král českého popu příliš nežene. Je nucena spolknout spoustu hořkých pilulek v podobě dalších milostných avantýr, kterými její miláček přirozeně koření svůj jinak velmi blazeovaný život, aniž by jí jakkoliv dal najevo, že sen, který si vysnila v podobě jejich společné budoucnosti, nabývá alespoň částečně realistických kontur. Ve chvílích, kdy se oba průběžně vzájemně odmlčí, hledá muže, který by zaplnil náhlou prázdnotu v jejím srdci. Vrhá se proto zbrkle a bez rozmyslu do dalších krátkodobých vztahů, jež končívají trapným vystřízlivěním předcházeny většinou vcelku kvalitní souloží. Kocovinu z nenaplněné lásky léčí ve společnosti sestry Simony, která

je její věčnou vrbou, nepohrdne ani vínem, zkouší též psát. Průběžně – podle toho, jak má hluboko do kapsy- pracuje v modelingu, dělá křoví v kapele Jiřího Korna a studuje scénaristiku na FAMU. Její životní vzlety a pády jsou popsány s poněkud pravidelně se opakující sebeironií, která se mísí se smutkem a rozčarováním z toho, jak se život podivuhodně zamotává do serpentin, kterými se chtíc nechtíc musí proplétat, zatímco jiným lidem se zdánlivě daří být mnohem víc sebejistí, zaměření k určitému cíli a mající i dostatek sil na to, aby jej naplnili.

V okamžiku, kdy se její sestra provdá do USA, kde později porodí syna, začne se jí brzy stýskat. Zároveň při první návštěvě svého malého synovce zatouží konečně ukončit dlouhá léta obav, citové frustrace a neklidu. Chce mít rodinu, chce dostudovat, chce štěstí. A její předsevzetí a plány se brzy naplní. Zaplatí si kurs angličtiny v USA, ubytuje se u sestry, seznámí s atraktivním mužem, kterého si po krátkodobé známosti vezme. Už za dva měsíce však žije opět sama. Celé extempore působí spíše jako formální svazek, aby legalizovala svůj dlouhodobější pobyt, neboť její sestra prochází manželskou krizí, jež vyvrcholí rozvodem a návratem do Čech. Nápad, vybrat si jako téma pro diplomovou práci tvorbu Miloše Formana, přichází právě včas. Miloš ji neodmítne. Natáčí právě oscarového Larry Flynta a při všem tom stresu a náročnosti filmové práce, mu je vhod setkání s atraktivní mladou dívkou, která má velkou slabost pro úspěšné, starší pány. Netrvá dlouho a Martina s Milošem začne tvořit nejen pracovní tým. Láska, která mezi nimi vzplane, se po čase promění v trvalý svazek, který trvá až dosud a je požehnán dvojčaty Andym a Jimem. Přiznám se, že mne knížka zklamala. Pokud čtenář zná například autobiografické práce Belly Chagalové, Almy Mahlerové – Werfelové, Charlotty Martinů, je schopen při jejich čtení vycítit hloubku jejich pohledu na život a práci jejich slavných manželů. Poznat způsob jejich tvůrčího myšlení, obraz prostředí, které je obklopovalo, různorodost vztahů umělecké bohémy v kontextu tehdejšího světa, jejich nábožensko – sociální postavení, názory na jejich umělecké souputníky atd..., prostě úhrnem všechno to, co se v této publikaci nevyskytuje. Nenajdete v ní ani žádné zvláštní pikantérie ze sexuálního života Karla Gotta či Miloše Formana, když se vyskytne pár zmínek o slavných spolužácích (I. Chaun) či přátelích (J. Korn, K. Kornová, S. Tofi) jsou pouze ve formě telegrafických glos. Nemohu se ubránit tomu, že se mi někdo snaží podsunout, že vzpomínky na bujaré a rozhárané výstřelky mládí stráveného v Praze vedle několika slavných a vrcholící manželství s neméně proslaveným režisérem, mají být „uměleckou literaturou“, zatímco já jej vnímám spíše jako příběh vhodný na stránky časopisu SPY, Xantipa apod..Každopádně může být zajímavé, zda se autorka někdy projeví i jako scénaristka. Milan Ciler

POZVÁNKA

LIS – literární spolek při Městské knihovně v Jičíně si Vás dovoluje pozvat na víkendovou akci **JIČÍNSKÉ POETICKÉ JARO** (setkání literárních spolků a jednotlivců z České republiky a Slovenska spojené s tvůrčí dílnou) 21.5.–23.5.2004 v Jičíně

Program akce:

Pátek: příjezd účastníků – večerní setkání v Městské knihovně, uvítání, seznámení, posezení, diskuse s malým občerstvením.

Sobota: dopoledne – nad mapou Jičina – seznámení s magickými místy města (diapozitivy) a okolí, představen jejich génius loci, přiřazení přivezených děl jednotlivých autorů k místům. Zvolení názvu společného almanachu.

oběd – z vlastních zdrojů

odpoledne – putování po vybraných místech, recitace vlastních básní, či předčítání vlastních krátkých prozaických textů. Dále na vybraných místech improvizované výstavy dalších uměleckých oborů, např.: obrazy, plastiky, fotografie, aj. za účasti veřejnosti.

večer – přípitek v místní hospůdce na přátelství mezi našimi národy a autory, kuloáry, pohodová muzika

Neděle: návraty domů

Rádi bychom vydali malý česko – slovenský almanach z přednesených prací. Proto je třeba přivést své věci na disketu, výjimečně předložit písemně, nejlépe zaslat e-mailem do začátku akce. Maximální rozsah příspěvku od jednoho autora je 1 stránka .A4, velikost písma 11, styl Times New Roman. Almanach bude uveden na výstavě z tohoto setkání, uskutečněné v Městské knihovně v říjnu téhož roku, měsíci česko-slovenské vzájemnosti.

Změna programu vyhrazena. Přenocování zajištěno – slovenští kolegové v ubyt. zařízení, našinci v knihovně ve vlastních spacích pytlích.

Důležité: z důvodů organizačních i ekonomických je třeba **do konce března** dát vědět, kdo přijedete a zda přenocujete na mail: eberlova.monika@centrum.cz, případně tel.: 723 – 74 36 34 nebo zaslat závaznou přihlášku (viz níže). Stravu vyjma drobného občerstvení v knihovně, si hradí každý sám. Za optimální pokládáme max. 3-4 členy z jednotlivých spolků.

-----zde odstříhnete-----

Závazná přihláška - zaslat na adresu: Eberlová Monika, Sv.Čecha 889, 506 01 Jičín, akce: Jičínské poetické jaro termín: 21.5. - 23.5.2004

Jméno a příjmení účastníka, jste-li z nějakého spolku či lit. klubu, apod., uveďte jakého:

Kontakt (e-mail, tel., poštovní adresa):

Ano zúčastním se ve dnech....., požaduji noclech na jednu noc, na dvě noci (nehodící se škrtněte).

Čitelný podpis:

(Toto je pozvánka na květnové setkání v Jičíně - Monika Eberlová).

ZPĚT DO LŮNA

Nechtěla bych být na stará kolena pošetilá , ale někdy jsem tak vyčerpaná, zchvácená, vystresovaná, dokonce smutná s depresivními sklony, vyvolávající ve mně představu, že bych měla někam zalézt nebo se alespoň schovat před vnějším světem. Nevidět nejbližší rodinu a lidi kolem sebe, neslyšet, nezvedat telefony, neřešit pracovní problémy, nechodit nakupovat, necvičit, neuklízet, nevztekát se, zkrátka nedělat vůbec nic. Jen si obyčejně být. V takový okamžik bych chtěla zpět do matčina lůna, do klidu a bezpečí, do obalu, oddělujícího mě spolehlivě od veškerého okolního světa. Víím, že moment mého zrození nazpět nevrátím, ale jisté možnosti existují. Nejjednodušší je překonat vlastní lenost, hodit starosti za hlavu, sbalit cvičební úbor a vyrazit do posilovny, kde s jistotou odložím první stadium blbé nálady. Druhá možnost je navštívit paní fyzioterapeutku, vnořit se do vířivé vany s teplou vodou, pak se nechat opečovávat jako šestinedělní miminko a oddat se jejím příjemným rukám při masáži. Třetí eventualita je má vysněná. Nemocniční lůžko opatřené bílým povlečením v teplém tichém pokoji s dopadajícím měkkým slunečním svitem, s výhledem do anglického parku, v němž bych si dva dny pospala a pak s novým elánem vyrazila zpátky do života. 11.11.2003 JANOVA

CHCETE SI PŘEČÍST?

Drobná knížka bělohradského sochaře, fotografa, člena syndikátu novinářů ČR, **Jiřího Sehnala**, zabývajícího se nyní grafikou, fotografováním a literární činností (3 knihy a člen redakční rady Bělohradských listů), mě zaujala svěžestí podání, formou i úvahami, dá se říci filozofickými. Postavy povídek jsou autentické, většinou s nezměněnými jmény, mně důvěrně známé, dokáže je přiblížit čtenáři líčené v určitých situacích. Knižka - **Lázeňské povídky** - je úsměvná i k hlubšímu zamyšlení nad životem, jeho radostmi i strastmi (cena 120,- Kč). Dovolím si krátkou ukázkou:

... každý chtěl něco jiného. Kmet zrychloval krok, neboť chtěl domů, stařenka naopak u jezírka zpomalila, protože se chtěla dívat na kachny: "Tak si jdi domů sám", svrátila čelo a ještě pevněji sevřela jeho ruku, protože věděla, že bez její opory by sama neušla ani pár metrů.

"Taky že pudu!" odsekl stařík, ale nešel, protože stejně tak i on věděl o rovnováze své. A tak tam mlčky stáli, dívali se na ty kačeny, a já si v duchu vzpomněl na starého Johana Wolfganga Goetha, jenž říkal, že "krásní mladí lidé jsou hříčkou přírody, ale krásní staří lidé jsou umělecká díla."

Je velkým neštěstím, je-li porušena rovnováha. Když jeden odejde, druhý ji ztrácí. S tou fyzikální si už nějak poradí, pomůže hůl, či berle. Horší je to s tou duševní ... a tady se opře o vzpomínky. Nedívat se kupředu, nýbrž nazpět ...

Zlata Zákoutská

OSMÉ UDÍLENÍ ŠTEFANŮ

Osmé udílení Štefanů, tentokrát v Železnici, bylo i s naší LISáckou účastí. Nejde jen o Prochora, duchovního otce (a asi i matku v jedné osobě) celé akce, do organizování se zapojila i Monika Eberlová (vlajky sponzora akce rozmístila po sokolovně snad ke spokojenosti pana ředitele) a od mikrofonu Draga Zlatníková, která asi nejspíš přišla o hlas, než přečetla všechny ty nominace. Z nás ostatních jsem viděl ještě Petra Veselého a mou maličkost. Pro soutěživé typy musím napsat, že ani tentokrát jsme nevyhráli, ale kupříkladu já jsem si popovídal s panem Suchoradským z Kopidlna a dosadil tvář za jména, o kterých jsem slyšel nebo četl v regionálním tisku, což je určitě také přínos a vlastně malá soukromá výhra. Někteří nominovaní chyběli (třeba i Dana Beranová), což byla určitě škoda.

Asi již všichni víte, jak udílení dopadlo. Za dlouholetou kulturní činnost si sošku Štefana odnesla paní Irena Škodová, libáňská učitelka. V kategorii za kulturní počin roku se radoval K- klub za nastudování muzikálu Nejkrásnější válka. Radost přítomných, Martina Zajíčka a Hany Krásenské, byla opravdová, nehraná, jako by právě získali Oskary.

Takže si poděkování zaslouží všichni organizátoři a zároveň i účinkující, protože těch mně bylo trochu líto. Vy, kdo jste v Železnici byli, víte, jaká mela se strhla po vyhlášení první kategorie. A ty děti, které se poctivě připravovaly, prožívaly velkou či malou trému, zůstaly trochu v ústranní, mimo zájem těch slavnějších. Nevím, co si právě ony v těch chvílích myslely o oněch nejkulturnějších lidem bývalého okresu Jičín nebo co si z akce odnesou do budoucnosti? Moc kulturní to ze strany nás velkých nebylo, ale za to opravdu pořadatelé nemohli. Byla to asi jediná skvrna na krásě jinak zdařilého večera. A znovu jsem si uvědomil, jak je důležité setkávat se, jak je pro Železnici důležité takové akce pořádat a především měnit místa konání. Potěšilo mě, že se o pořadatelství obce a města perou, jako kdyby šlo o olympijské hry. A tak trochu jsem posmutněl, že Řeheč nemá nějaký podobný kulturní stánek, aby se mohla postavit Kopidlnu, Nové Pace a ostatním, ale kdo ví jestli třeba jednou ... však vy víte, kam mířím.

Václav

XXX.
MEZINÁRODNÍ FILMOVÝ FESTIVAL
„ZLATÁ ŘEHEČ“
který se koná v Městské knihovně v Jičíně
v sobotu 3.dubna 2004 od 13: 30 hodin.

V rámci zábavného odpoledne proběhne slavnostní vyhlášení
3. ročníku celostátní literární soutěže
ŘEHEČSKÁ SLEPICE 2004.

HLEDÁME NEJOBLÍBENĚJŠÍ KNIHU

Akce "MOJE KNIHA", organizovaná Svazem knihovníků a informačních pracovníků ČR (SKIP), je zaměřena na všechny skupiny obyvatel. Jedná se o pestrou paletu aktivit na podporu četby, která si klade za cíl: Pomocí krátké ankety bude zjišťována nejoblíbenější kniha obyvatel České republiky. Pojem nejoblíbenější kniha je specifikován dalšími výklady, jako "kniha, která mě nejvíce ovlivnila", "kniha, ke které se často vracím", "kniha, kterou bych doporučil/a dobrým přátelům", "kniha, která změnila můj život", "kniha na kterou nemohu zapomenout", "kniha, která mne uvedla do jiného světa", "kniha, kterou bych si s sebou vzal/a jako jedinou na pustý ostrov"apod.

Akce bude vyhlášena 1. března na úvodní tiskové konferenci k zahájení Března - měsíce internetu. První výsledky, tj. seznam 200 nejoblíbenějších knih, budou zveřejněny na závěrečné tiskové konferenci k akci Březen - měsíc internetu dne 7. dubna. Nejoblíbenější kniha bude vyhlášena v Týdnu knihoven (4. - 10.10.2004).

Ankety si mohou zájemci zúčastnit vyplněním formuláře na webové stránce www.mojekniha.cz nebo vyplněním anketního lístku, který bude k dispozici v Městské knihovně v Jičíně. Stránky Městské knihovny v Jičíně, J.Benešová

VÍTE, ŽE ...

- v Jičínském čtvrtletníku (únor 2004) byla uveřejněna báseň Zuzany Procházkové Děšť,

- Jana Benešová autorka nových webových stránek MK v Jičíně představuje na těchto stránkách také LIS a jeho aktivity (historie, současnost, akce v Martině atp.),

- 10. března od 14 hodin se v zasedací místnosti MěÚ Jičín konalo autorské čtení Literárního spolku amatérských autorů Jičínska pro nevidomé a těžce zrakově postižené občany, akce se za LIS zúčastnili Dana Beranová, Jarmila Novotná, Jana Benešová, Josef Jindra a Pavel Zeman, akce byla úspěšná a v budoucnu by bylo dobré v započaté tradici pokračovat (účastníci, prosím o krátkou zprávičku o akci třeba do příští KOBRY),

- 10.března dopoledne v hradeckém vysílání Českého rozhlasu Jana Benešová představila autorské čtení LISu, které se konalo téhož dne odpoledne,

- Josef Jindra vydal sbírku poezie Bělení prádla, ilustrace k veršům provedla Kateřina Krausová. Výstavu originálů je možno vidět v Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce do 16.dubna v půjčovní době knihovny . Václav

HÁDANKA

V e-mailové poště jsem našel následující návrh na hádanku. Co vy na to?

*Momentálně zápasím se souslovím **vážený nugát**, neboť pokaždé mě napadne, jakým skutkem se onen nugát se stál váženým. Odpověď hledám ve Slovníku spisovného jazyka českého, ACADEMIA 1989, kde jsou pod heslem vážený pouze dvě možnosti.*

1. požívající vážnosti, úcty,

2. z matematiky - vážený průměr.

Z toho dovozují, že si nemohu koupit vážený nugát, ale pouze nugát na váhu. Doporučuji utajit autora a uveřejnit jako hádanku v KOBŘE. Až budu znát odpověď Ústavu pro jazyk český, určitě ji pošlu.

(autor utajen)

HLEDÁME AUTORA

Do Řehečské slepice přišel jeden příspěvek vtipně parodující schůzky našeho LISu (celý bude uveřejněn v chystaném sborníku), ale uhodnete, kdo je autorem textu Schůzka LIRu (než jsme odtajnilí adresy byl mým tajným favoritem Petr Veselý). Výsledek se dozvíme 3.dubna (str. 14).

Viz krátká ukázka: (krajská knihovna v Řehči, rok 2034) Přítomni: profesorka Jektavá, pan Vindra, Bedřich Ranec, Michal Landovský, Lada Kozlová, pani Květomila, Veronika Andrdlová, Sochor, Hana Klimešová, Havel Pecan, Metr Svěcený Omluveni: Karel Derbych - stydí se verše číst a nyní už i poslouchat, Tereza Vycházková - důvod omluvy nebyl slyšet, Sága Pokoutníková - ve vedlejší místnosti má vlastní poetický večer s názvem: Co jsem napsala, co píšu a co se chystám napsat, Blanka Blátenecká - učí se posílat MMS

(Václav s použitím soutěžního textu)

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 5. Číslo 3. Březen 2004.

(15. března 2004)

www.kobra.zde.cz